

Arrest

nr. 215 442 van 22 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BASHIZI
Emile Clausstraat 49/9
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 17 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die loco advocaat B. BASHIZI verschijnt voor verzoeker en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 16 augustus 2018 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die verzoeker op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:
[...]”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene woont samen met [N.F.] [°...] en wil deze samenwoning nu ook een officieel karakter geven. Zijn vriendin beschikt over een F - kaart. De intentie om officieel samen te wonen geeft echter geen recht op verblijf. Het staat de vriendin vrij om betrokkene achterna te reizen naar Senegal om daar het familiale leven verder te zetten. Bij deze houden wij rekening met het familiale leven van betrokkene, evenmin stellen wij een inbreuk op artikel 8 van het EVRM vast.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Het is onbekend sinds wanneer betrokkene in België verblijft. Hij kan niet aantonen dat hij geen tijd heeft gehad om een procedure op te starten om zich in regel te stellen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert."

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39, § 1 van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken (hierna: de Bestuurstaalwet) bepaalt het volgende:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.”

Artikel 17, § 1, A, 1° van de Bestuurstaalwet voorziet als volgt:

“In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is :

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;”

De bestreden beslissing, die geen antwoord vormt op enige vraag van verzoeker, diende in casu, conform de Bestuurstaalwet, te worden opgesteld in de taal van het gebied waar verzoeker woont, of verblijft, of wordt aangetroffen (cf. RvS 11 februari 2000, nr. 85.303; RvS 10 februari 2006, nr. 154.741). De bestreden beslissing is geen akte waaromtrent verzoeker als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen (cf. RvS 22 februari 2000, nr. 85.469; RvS 6 april 2000, nr. 86.715).

Uit de aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker woonachtig is in de gemeente De Panne, een gemeente in het Vlaams gewest. Het is ook daar dat hij werd aangetroffen. De bestreden beslissing werd hem zo betekend door een inspecteur van de lokale politie Westkust (De Panne, Koksijde en Nieuwpoort). Er dient dan ook te worden aangenomen dat de Nederlandse taal de taal is die verweerder, conform de Bestuurstaalwet, diende te hanteren.

Ter zake moet overigens worden vastgesteld dat er tot aan de sluiting van de debatten op geen enkel moment een probleem is gerezen op dit vlak.

Er kan, gezien voorgaande vaststellingen, niet worden ingegaan op de vraag van verzoeker om de Franse taal als taal van de procedure te gebruiken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van bevoegdheidsoverschrijding.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“En ce que, la branche unique ;

La partie adverse motive la décision querellée comme suit:

[...]

Alors que ;

Attendu que la partie adverse soutient que l'intention de mariage du requérant avec Madame Niang ne lui donne pas automatiquement droit à un séjour et qu'il peut rentrer dans son pays d'origine pour obtenir un visa dès qu'une date de mariage sera fixée;

Que le requérant tient pour sa part à faire remarquer que sa compagne avec qui il envisage de faire enregistrer une cohabitation légale est en possession d'une carte F comme indiqué dans la décision querellée ;

Qu'en s'étant lié dans cette relation de partenariat non remise en cause par la partie adverse avec la personne ci-avant nommée, le requérant se retrouve dans l'impossibilité de retourner au Sénégal pour y

obtenir un visa dès qu'une date d'acter leur déclaration de cohabitation légale sera fixée dans la mesure ou il craint raisonnablement la dislocation de sa vie familiale ;

Que partant de ce qui précède, il y a manifestement erreur manifeste d'appréciation ;

ALORS QUE ;

Attendu que comme il a été mentionné supra, l'Officier de l'état civil de la commune de La Panne a sollicité l'avis du Procureur du Roi de Brugge dès lors qu'il n'est pas convaincu que le projet de cohabitation légale du requérant avec Niang n'a pas un but de créer une communauté de vie mais vise uniquement à lui permettre d'obtenir un avantage en matière de séjour;

Que partant de cette demande d'avis, l'enregistrement de la cohabitation légale du requérant avec sa compagne est actuellement suspendue depuis le 17.05.2018, le temps pour le Procureur du Roi de faire parvenir à l'Officier de l'état civil son avis ;

Que c'est dans ce cadre que le requérant et sa compagne ont été longuement entendus par la police en date du 16.08.2018 ;

Que s'il s'avère que l'avis du Procureur du Roi de Brugge est négatif, l'officier de l'Etat civil précité refusera de procéder à l'enregistrement de la cohabitation légale entre le requérant et sa future partenaire et ce, conformément aux articles 1476 bis et 1476 ter du Code civil;

Que cette décision de refuser de procéder à l'enregistrement de la cohabitation légale affectera le droit pour le requérant de mener une vie familiale avec sa compagne tel qu'il lui est garanti par la convention européenne des droits de l'homme;

Que conformément à l'article 1476 quater du code civil, le refus de l'Officier de l'état civil d'acter la déclaration de cohabitation légale est susceptible de recours par les parties intéressées devant le Tribunal de la Famille dans le mois suivant la notification de ladite décision ;

Que le requérant et sa future partenaire ne manqueront pas de faire usage de ce droit au recours en lançant une citation en opposition à refus d'acter la déclaration de leur cohabitation légale par l'officier de l'état civil devant le Tribunal de Première Instance compétent siégeant comme en référé ;

Que la décision attaquée portera sérieusement atteinte au droit pour le requérant d'exercer effectivement devant le pouvoir judiciaire le recours prévu par l'article 1476 quater du Code civil et garanti par l'article 13 de la CEDH qui stipule que : « Toute personne dont les droits et libertés reconnus dans la présente Convention ont été violés, a droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leurs fonctions officielles » ;

Que cette atteinte au droit d'exercer effectivement le recours devant le pouvoir judiciaire a été reconnue par le Conseil d'Etat dans un arrêt dont on peut lire un extrait en des termes suivants : « Considérant que dans la mesure où la décision attaquée est formellement motivée non seulement par la circonstance que la requérante se trouve en séjour irrégulier en Belgique sans être porteur des documents requis, mais également par la considération que l'officier d'état civil a refusé de célébrer son mariage, il faut conclure que cette décision affecte concrètement le droit qu'elle a de se marier, ou tout au moins porte atteinte à son droit d'exercer effectivement devant le pouvoir judiciaire le recours prévu par l'article 167, dernier alinéa, du code civil; qu'à cet égard, le conseil de la requérante précise avoir l'intention de demander la comparution personnelle de sa cliente devant le tribunal de première instance, tandis que l'article 146bis du code civil impose de vérifier si des consentements formels ont été donnés en vue du mariage et quelles sont les intentions des époux; que l'on peut raisonnablement en déduire que la présence de la requérante sur le territoire est nécessaire pour assurer l'effectivité du recours que la loi a prévu et qu'elle a décidé d'introduire auprès du tribunal de première instance pour faire valoir son droit au mariage garanti par l'article 12 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et l'article 23 du Pacte international relatif aux droits civils et politiques; que dans cette mesure, le moyen de la requête est sérieux » (Revue du droit des étrangers, n°132, 2005, p 42 et 43);

Que partant des considérations qui précèdent, l'exécution de la décision querellée ne pourra pas permettre au requérant de faire usage de son droit d'exercer effectivement le recours devant le pouvoir judiciaire conformément à l'article 1476 quater du Code civil en cas de refus d'acter sa déclaration de cohabitation légale par l'Officier de l'état civil puisqu'il sera déjà expulsé vers le Sénégal;"

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel 3 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de

beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

3.3. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de (motieven van de) bestreden beslissing en stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker eveneens geschonden acht – legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – bepaling die de rechtsgrond vormt van de bestreden beslissing – luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoeker betwist op zich niet dat hij niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf of om zich in België te vestigen en evenmin dat hij hier verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, meer concreet dat hij niet in bezit is van een geldig paspoort en evenmin van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. In deze situatie is verweerder in beginsel verplicht tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (“moet”). Hiervan kan enkel worden afgeweken op grond van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Verzoeker geeft aan zich te kunnen beroepen op de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Een onderzoek in het licht van deze verdragsartikel dringt zich dan ook op.

3.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden

geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven, is in wezen een feitenkwestie.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij of zij zich beroept.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu beroept verzoeker zich op een beschermenswaardig gezinsleven met zijn partner, die eveneens de Senegalese nationaliteit heeft en die verblijfsgerechtigd is in België. Op lezing van de bestreden beslissing dient te worden aangenomen dat verweerder op zich niet aangeeft het beschermenswaardig karakter van deze relatie in twijfel te trekken. Hij wees er in zijn beslissing wel op dat een intentie om officieel samen te wonen met zijn partner verzoeker nog geen recht op verblijf geeft. Hij stelt dat het de partner vrij staat om verzoeker achterna te reizen naar Senegal om daar het gezinsleven verder te zetten. Er moet dus worden aangenomen dat volgens verweerder er, gelet op het ingeroepen gezinsleven, geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, nu er geen concrete hinderpalen zijn voor een verderzetting van dit gezinsleven in het herkomstland van verzoeker en zijn partner.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating, gelet op het gegeven dat verzoekers verblijf in België steeds illegaal of precair is geweest. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied

in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de Staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

Op lezing van de bestreden beslissing moet worden aangenomen dat het door verzoeker voorgehouden gezinsleven in België in rekening werd gebracht en hieromtrent een belangenafweging werd doorgevoerd. Verweerder was van oordeel dat de partner verzoeker kan volgen naar Senegal om daar het gezinsleven voort te zetten, waardoor van een verbreking van de gezinsbanden geen sprake is. In deze omstandigheden is volgens verweerder geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

In het licht van verzoekers precaire dan wel illegale verblijfssituatie in België dienden hij en zijn partner te weten dat het ingeroepen gezinsleven in België vanaf het begin evenzeer precair was. Verzoeker blijft in zijn middel volledig in gebreke toe te lichten waarom zijn band met zijn partner getuigt van een zeer uitzonderlijke omstandigheid die maakt dat hij zich in deze situatie toch kan beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Hij toont niet aan dat het voorgehouden gezinsleven enkel in België mogelijk is, en niet in zijn herkomstland. Hij brengt geen concrete hinderpalen naar voor die zijn partner dan zouden verhinderen om hem te volgen naar het herkomstland. De stukken van het administratief dossier leren zo ook dat verzoekers partner eveneens de Senegalese nationaliteit heeft. Zij kwam in 2013 naar België, op dertigjarige leeftijd, waardoor kan worden aangenomen dat zij is geboren en getogen in haar herkomstland Senegal.

Verzoeker benadrukt dat zijn partner beschikt over een zogenaamde elektronische F-kaart, oftewel een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. Verzoeker betoogt dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Senegal om aldaar het vereiste visum te bekomen van zodra een datum van registratie van de wettelijke samenwoning vastligt, dit waar hij een gegronde vrees heeft op een dislokalisatie van zijn gezinsleven (*"il craint raisonnablement à la dislocation de sa vie familiale"*).

Verzoeker lijkt er met zijn betoog evenwel aan voorbij te gaan dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. Met zijn betoog brengt verzoeker andermaal geen concrete hinderpalen naar voor die eraan in de weg staan dat het ingeroepen gezinsleven wordt

verdergezet in het herkomstland van zowel verzoeker als zijn partner. Verzoeker geeft ook niet concreet aan dat de belangen van het kind van zijn partner zich hiertegen dan zouden verzetten. Er kan ook worden gewezen op de nog jonge leeftijd van het kind van de partner, die maakt dat dit kind zich nog gemakkelijk kan aanpassen aan een gewijzigde omgeving.

Daarnaast, en voor zover de partner er voor opteert om met haar kind in België te blijven, liggen ook geen concrete redenen voor die eraan in de weg staan dat verzoeker in de huidige stand van zaken terugkeert naar zijn herkomstland om, voor zover de uitkomst van het gevoerde onderzoek naar de wettelijke samenwoning wijst op een daadwerkelijke en beschermenswaardige gezinssituatie, op latere datum en van zodra hij zich in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten opnieuw het Belgische grondgebied te betreden en zijn partner en diens kind te vervoegen. In deze situatie blijkt niet dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker definitief van zijn partner wordt gescheiden. Er blijkt ook niet dat het hoger belang van het kind zich hiertegen zou verzetten, waar niet blijkt dat verzoeker zelf enig rol van betekenis speelt in de zorg en opvoeding van dit kind. Tijdens deze tijdelijke scheiding kunnen de partners contacten onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Er blijkt ook niet dat de partner verzoeker niet kan vergezellen of hem niet tijdelijk kan komen bezoeken in hun beider land van herkomst.

Verzoeker overtuigt dus niet dat als gevolg van de thans bestreden beslissing een effectief gezinsleven onmogelijk of bijzonder moeilijk wordt gemaakt. Te meer waar, zo wordt herhaald, op geen enkele wijze blijkt dat het gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn.

Met betrekking tot enig privéleven van verzoeker dat losstaat van het ingeroepen gezinsleven worden geen concrete elementen naar voor gebracht.

Een disproportionaliteit tussen verzoekers persoonlijke en gezinsbelangen en het algemene belang wordt niet concreet aannemelijk gemaakt. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

3.5. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Bevoegdheidsoverschrijding blijkt evenmin.

3.6. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.7. Verzoeker betoogt nog dat hij, indien de registratie van de wettelijke samenwoning zou worden geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand, het recht heeft om in beroep te gaan tegen deze beslissing. Hij stelt dat hij en zijn partner dit recht zeker zullen uitoefenen. Hij stelt dat de bestreden beslissing hem verhindert dit beroepsrecht in voorkomend geval uit te oefenen. Hij verwijst naar het bepaalde in artikel 13 van het EVRM.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker de procedure tot registratie van de wettelijke samenwoning tot hertoe steeds in België heeft kunnen doorlopen. Er blijkt immers niet dat hij reeds vrijwillig gevolg gaf aan de bestreden beslissing of gedwongen van het grondgebied werd verwijderd. Ter terechtzitting worden stukken voorgelegd waaruit blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 11 december 2018 de registratie van de wettelijke samenwoning heeft geweigerd, omdat er sprake is van een zogenaamde schijnwettelijke samenwoning waarbij minstens een van de partners enkel een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt en geen duurzame levensgemeenschap.

Verzoeker toont niet aan dat zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied is vereist opdat hij op nuttige wijze zijn beroepsmogelijkheden tegen de voormelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand kan aanwenden. Verzoeker kan met behulp van zijn advocaat (en eventueel partner)

een verzoekschrift opstellen en indienen. Er blijkt niet dat zijn aanwezigheid in België hiervoor noodzakelijk is. De Raad merkt verder op dat de vorderingen die betrekking hebben op de weigering van registratie van een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in artikel 1476quater, vijfde lid van het Burgerlijk Wetboek, niet ressorteren onder de gevallen waarin krachtens artikel 1253ter/2 van het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. De belangen van verzoeker worden dus niet geschaad doordat hij niet aanwezig zal zijn bij de procedure voor de familierechtbank. Verzoeker duidt ook niet waarom hij zich dan niet zou kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat. Ook zijn partner kan daar aanwezig zijn teneinde zijn standpunt te doen gelden en stukken ter staving van de oprechtheid van de relatie voor te leggen. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat zijn recht op een daadwerkelijk beroep tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand in het gedrag komt als gevolg van de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst nog naar rechtspraak van de Raad van State, maar er blijkt niet dat de feiten die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. Er moet ook worden aangenomen dat het gaat om een uitspraak in het kader van een schorsingsverzoek, en geen definitieve uitspraak ten gronde.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient nog te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoeker geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

3.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS